

La Comédiathèque

Et lille mord uden konsekvenser

Jean-Pierre
Martinez

comediatheque.net

Teksten til dette skuespil kan downloades gratis. Opførelsesrettigheder, som udgør en rimelig betaling for forfatterens arbejde, er imidlertid et lovmæssigt krav. Uanset om du er amatør eller professionel, skal du indhente tilladelse til at opføre stykket og betale de tilsvarende royalties for produktionen. For at kontakte Jean-Pierre Martinez og anmode om tilladelse til at opføre et af hans værker:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Et lille mord uden konsekvenser

Jean-Pierre Martinez

Oversættelse og bearbejdelse ved forfatteren

Ufrivillig utroskab kan let føre til uagtsomt manddrab, men at slippe af med beviserne er en helt anden sag...

Medvirkende:

Allan

Eva

Emma

Dette skuespil kan tilpasses til 2 mænd og 1 kvinde ved at bytte om på karakterernes køn.

© La Comédiathèque

Akt 1

En lidt rodet, borgerlig-bohemeagtig stue. En mobiltelefon, der er blevet efterladt på gulvet, ringer ud i det tomme rum. Allan kommer ind, tydeligt bekymret. Han har blod på hænderne. Han ser på telefonen uden at tage den.

Allan – For helvede...

Telefonen holder op med at ringe. Han tager et lommeterklæde frem, samler forsigtigt telefonen op med det og putter den i lommen. Han prøver hastigt at rydde lidt op i stuen. Fra gulvet samler han en blodpletet skjorte op og stirrer forfærdet på den.

Allan – Åh nej... Det kan ikke passe...

Det ringer på døren. Han propper skjorten ind under en sofapude. Det ringer igen.

Allan – Jeg kommer!

Han forsvinder et øjeblik for at åbne og vender tilbage fulgt af sin kone, Eva.

Eva – Undskyld, jeg har glemt mine nøgler igen. Alt går bare galt for mig i dag. Jeg var beskikket som forsvarer for en kvinde, der er tiltalt for manddrab. Du vil grine. En rigtig gør-det-selv-type, som har savet sin mand i tre stykker med en stiksav. Og ved du hvad... *(Hun stopper, da hun opdager, at Allan ikke hører efter.)* Du ser ikke ligefrem godt ud... Sidder du stadig fast i idéen til dit nye stykke?

Allan – Ja, men det er ikke det, der er problemet...

Eva – Nu begynder du at gøre mig nervøs. Hvad er der galt? Sig ikke, at din mor kommer til middag?

Allan – Nej, nej, bare rolig...

Han sætter sig i sofaen.

Eva – Så kan det heller ikke være så slemt. Apropos middag, hvad har du lyst til? Jeg orker ikke rigtig at lave mad... Vi kunne bestille sushi og spise foran fjernsynet, ikke?

Allan – Jo... Altså, nej... Jeg er ikke rigtig i humør til det.

Eva – Jeg vidste ikke, man skulle være i humør for at spise et par stykker sushi... *(Hun sætter sig ved siden af ham i sofaen og kysser ham.)* Det er jo ikke, fordi jeg beder dig om at tage mig vildt lige her og nu på stuegulvet. *(Da han stadig ikke reagerer)* Sikke en begejstring... Jeg bestiller lige to menuer. Fordelen ved sushi er, at det ikke kan nå at blive koldt...

Allan – I modsætning til lig.

Eva ser overrasket på ham efter den makabre bemærkning.

Eva – Nå... Mens vi venter på maden, kan du fortælle mig om dine sorger, og så skal jeg gøre alt, hvad jeg kan, for at give dig livsmodet tilbage... *(Hun tager sin mobil frem og begynder at taste et nummer.)* Sød eller salt?

Allan – Hvad?

Eva – Sauce til sushien! Sød eller salt?

Allan – Det ved jeg ikke...

Han rejser sig og går rastløst frem og tilbage i stuen.

Eva – En af hver, som vi plejer... *(I telefonen)* Ja, det er til levering. To California-menuer. Ja, Kastanjevej 9... En sød og en salt. Fint, tak... *(Hun lægger mobilen væk.)* En halv time... Kom nu, sæt dig her ved siden af mig. Mor skal nok tage sig af dig... *(Hun flytter en pude for at gøre plads, får øje på den blodige skjorte, der stikker frem, og trækker den ud.)* Hvad i alverden er det her? Hvad er der sket? *(Hun ser blodet på hans hænder.)* Har du slået dig?

Allan – Nej, jeg... Det er ikke min skjorte, og det er heller ikke mit blod...

Eva – Hvis blod er det så?

Allan – Hør, Eva... Jeg tror, jeg har slået nogen ihjel...

Eva – Du tror? Hvad er det, du siger?

Allan – Nej, faktisk... Jeg tror det ikke... Jeg ved det.

Eva – Men Allan, det kan da ikke passe. Man slår ikke bare nogen ihjel. Se på mig. Jeg har tit haft lyst til at slå din mor ihjel, og jeg har ikke gjort det endnu. Ved du hvorfor?

Allan – Nej...

Eva – Fordi jeg ikke er morder, det er derfor! Jeg handler ikke på impulser. Jeg tænker mig om. Vejer for og imod. Og så kommer jeg frem til, at så mange år i fængsel trods alt er en for høj pris for den øjeblikkelige fornøjelse ved at kvæle din mor.

Allan – Det må være, fordi mænd har sværere ved at styre deres impulser.

Eva – Hør nu, Allan. Jeg ser forbrydere hver eneste dag i retten. Og tro mig, du passer overhovedet ikke til rollen...

Allan – Det troede jeg også... Indtil for lidt siden.

Eva – Det er en idé til dit nye stykke!

Allan – Hvad?

Eva – En kvinde kommer hjem fra arbejde, og hendes mand fortæller hende, at han har slået hendes elsker ihjel? Du afprøver historien på mig, ikke?

Allan – For helvede, Eva, jeg har slået nogen ihjel! Hvordan skal jeg sige det, før du tror på mig?

Eva – Det er ikke nok bare at kalde sig morder, ved du. Man skal også kunne bevise det.

Allan – Nå ja...?

Eva – Hvis du vidste, hvor mange mennesker der tilstår forbrydelser, de ikke har begået. I sidste uge forsvarede jeg en spejder, der var tiltalt for at have myrdet en præst. Og det morsomme var, at seks andre spejdere også pralede af, at de havde gjort det... Jeg måtte virkelig kæmpe for at overbevise dommeren om, at det faktisk var min klient, der var skyldig.

Allan – Og hvordan gjorde du det?

Eva – Meget enkelt... Han var den eneste, der vidste, hvilket træ han havde begravet præsten under.

Allan – Og hvad så?

Eva – Og hvad så...? Where is the body?

Allan – Det ligger ude i køkkenet.

Eva ser pludselig ud til at forstå situationens alvor.

Eva – I køkkenet? Du laver sjov...

Allan – Vil du ud og se?

Eva ser mod køkkenet, tøver, men opgiver.

Eva – Men... hvad er der sket? Og hvem er det overhovedet?

Allan – Det er... Patrick.

Eva – Patrick?

Allan – Patrick.

Eva – Åh nej... Ikke Patrick...

Allan – Havde du foretrukket, at jeg slog en anden ihjel?

Eva – Åh Gud, Allan... Sig, det ikke er sandt...

Allan – Det ville jeg gerne... Desværre...

Eva – Det er en joke, ikke?

Allan – Det er hans skjorte, du står med. Se... Hans initialer er indgraveret i manchetknapperne.

Eva stirrer vantro på manchetknapperne.

Eva – P. S. ...

Allan – Patrick Sørensen. Og han er i øvrigt den eneste, vi kender, som stadig går med manchetknapper, bortset fra på sin bryllupsdag.

Eva – Men Allan... hvorfor?

Allan – Det var et uheld...

Eva – Et uheld? Du mener... et uheld i hjemmet?

Allan – Det kan man vel godt kalde det...

Eva – Forklar! Du stod og klippede hækken, så ikke at han stod lige bagved og pissede, og så skar du... halspulsåren over på ham? Hvis det er noget i den retning, så tag det roligt, det er jo ikke mord. Med en god advokat...

Allan – Desværre var det ikke helt sådan, det skete...

Eva – Hvordan skete det så?

Allan – Lad os sige, at det snarere var... uagtsomt manddrab.

Eva – Hvordan uagtsomt?

Allan – Vi havde en diskussion.

Eva – En diskussion? Du mener et skænderi?

Allan – Ja... Et skænderi, hvis du vil.

Eva – Et voldsomt skænderi, altså...

Allan – Voldsomt nok til, at jeg slog ham ihjel. Men jeg føler allerede, at jeg sidder til afhøring.

Eva – Undskyld... Arbejdsskade.

Allan – Det eneste sikre er, at jeg slog ham ihjel.

Eva er knust.

Eva – Det er alt sammen min skyld...

Allan – Hvad?

Eva – Ikke direkte, selvfølgelig, men alligevel...

Allan – Hvordan kan det være din skyld?

Eva – Jeg svigter dig ikke, Allan. Et jalousidrab kan man godt bygge et forsvar op omkring, ved du.

Allan – Et jalousidrab? Mener du... Patrick og mig?

Eva – Du slog ham ihjel, fordi jeg gik i seng med ham, ikke?

Allan (*chokeret*) – Du gik i seng med Patrick?

Et øjebliks tavshed.

Eva – Var det ikke derfor, du slog ham ihjel?

Allan – Jeg vidste ikke, at du havde været i seng med ham!

Eva – Det er længe siden...

Allan – Hvor længe?

Eva – Jeg ved det ikke... Omkring seks måneder...

Allan – Det kalder du længe siden? Snart påstår du vel også, at sagen er forældet.

Eva – Det var... et uheld.

Allan – Nå ja... Et uheld i hjemmet?

Eva – Det var ikke en affære, Allan... Det skete kun én gang. Jeg har aldrig elsket ham...

Allan – Det beroliger mig virkelig... At vide, at du kan gå i seng med mænd, du ikke elsker.

Eva – Ikke mænd! Kun Patrick, det lover jeg. Det var bare en misforståelse! Patrick! Kan du overhovedet forestille dig mig sammen med Patrick?

Allan – Jeg vil lige minde dig om, at han er min bedste ven.

Eva – Og jeg vil lige minde dig om, at du har slået ham ihjel...

Allan – Hvordan skete det så?

Eva – Det var... en misforståelse.

Allan – Jeg forstår... En slags ufrivillig utroskab.

Eva – Præcis!

Allan – Jeg har aldrig hørt en dårligere forklaring. Er det virkelig din forsvarsstrategi?

Eva – Lad os ikke bytte roller, vel? Det er dig, der har begået en forbrydelse, ikke mig. Og nu er det dig, der skal forklare dig over for politiet.

Allan – Har du tænkt dig at melde mig til politiet?

Eva – Hvad skulle vi ellers gøre?

Allan – Det var også det, jeg ville gøre. Før du kom hjem. Men nu hvor jeg ved, at Patrick er din elsker... Ingen vil tro på uagtsomt manddrab!

Eva – Så er det pludselig min skyld! Og han er ikke min elsker. Vi har kun været i seng sammen én gang!

Allan – Det er ligegyldigt. De vil tro, det var hævn. At jeg havde planlagt det. Jeg får livstid!

Eva – Vi forklarer dem det...

Allan – Den ufrivillige utroskab, mener du?

Eva – Hallo! Jeg har i det mindste ikke slået nogen ihjel, vel?

En pause.

Allan – Hvad gør vi så?

Eva – Hvad mener du med vi?

Allan – Du svigter mig vel ikke? Du er mig utro med min bedste ven, og nu hvor jeg har slået ham ihjel, vasker du bare hænderne?

Eva – Da du slog ham ihjel, vidste du jo ikke engang, at jeg havde været i seng med ham!

Allan – Lad os nu ikke hænge os i ord.

Eva – Det er for resten rigtigt. Hvorfor slog du egentlig Patrick ihjel?

Allan – En idiotisk historie.

Eva – Jeg lytter...

Allan – Lad os sige... Han indrømmede, at han overhovedet ikke kunne lide mit sidste stykke.

Eva – Dit sidste stykke? *Frit fald?*

Allan – Okay, det var måske ikke mit bedste.

Eva – Det faldt jo helt igennem.

Allan – Tak, fordi du så fint minder mig om det...

Eva – Jeg sagde jo, at du skulle have ændret titlen... Og derfor slog du ham ihjel? Fordi han sagde, at han ikke kunne lide et stykke, som alle andre i øvrigt også syntes var noget lort?

Allan – Det må have vækket en gammel rivalisering mellem os. Patrick og jeg har altid konkurreret. Om piger, blandt andet. Allerede i gymnasiet...

Eva – Og så?

Allan – Vi kom op at slås. Han gled og slog tindingen mod bordkanten.

Eva – Med alt det blod på skjorten troede jeg snarere, han var blevet stukket ned.

Allan – Blodet sprøjtede alle vegne. Ud af øjnene, næsen, ørerne. Han lå og krampede i et godt kvarter. Og så... ingenting.

Eva – Og du tænkte ikke på at ringe 112?

Allan – Når jeg siger et kvarter, kan det have været et par minutter eller et par sekunder. Jeg gik i panik. Jeg var helt lammet. Jeg fattede ingenting. Da jeg endelig ville ringe, var det allerede for sent... (*Det ringer på. Allan ser bekymret ud.*) Tror du, det er dem?

Eva – Hvem? Ambulancen?

Allan – Politiet!

Eva – Hvis du ikke har ringet til dem...

Allan – Naboerne kan have hørt noget.

Eva – Nej, vent... Det må være Emma.

Allan – Emma? Patricks kone?

Eva – Kender du en anden Emma?

Allan – Hvordan skulle hun allerede kunne vide noget?

Eva – Hun ved ingenting. Hun ringede for en time siden. Jeg havde helt glemt det. Hun ville tale med mig om noget vigtigt, og jeg sagde, hun bare kunne komme forbi...

Allan – Vi åbner ikke.

Eva – Det vil hun da synes er mærkeligt. Jeg sagde, jeg var hjemme.

Allan – Du har ret... Så åbner du. Jeg gemmer mig ude i køkkenet.

Eva – Tror du ikke, det er bedre, at vi fortæller hende det hele og får det overstået?

Allan – Fortælle hende, at hendes mands lig ligger lige derude på køkkengulvet i en blodpøl? Synes du virkelig, det er den bedste måde at fortælle hende på, at hun er blevet enke?

Det ringer på igen.

Eva – Okay... Jeg prøver at få hende hurtigt af sted, så finder vi ud af resten bagefter.

Allan – Bare sørg for, at hun ikke kommer ud i køkkenet.

Allan går ud for at gemme sig i køkkenet. Eva går hen for at åbne efter at have stukket skjorten tilbage under puden.

Eva – Jeg kommer!

Eva går ud og vender et øjeblik efter tilbage med Emma.

Emma – Undskyld, at jeg bare kommer dumpende. Patrick er vel ikke her hos jer?

Eva – Patrick? Sikke en idé... Nej. Hvorfor?

Emma – Jeg syntes, jeg så hans scooter nede på gaden, men pyt. Den ene scooter ligner jo den anden, ikke?

Eva – Jo... selvfølgelig...

Emma – Og Allan?

Eva – Jo, han er her, men... han arbejder. På sit nye stykke. Og du ved, hvordan han er, når han skriver...

Emma – Det kan jeg godt forstå... Især efter fiaskoen med hans sidste stykke. Hvad hed det nu?

Eva – *Frit fald.*

Emma – Ja, det faldt da helt igennem.

Eva – Jeg går ud fra, at det ikke er derfor, du er kommet...

Emma – Undskyld virkelig, at jeg forstyrrer. Jeg ved godt, det ikke er det bedste tidspunkt, men det er vigtigt.

Eva – Du forstyrrer ikke! Hvis man ikke kan regne med sine venner, når man har brug for dem... Vil du have noget at drikke?

Emma – Nej tak, det går.

Eva – Godt... (*Emma ser lidt overrasket på hende.*) Nej, jeg mener... Kom, sæt dig. (*Emma er på vej hen mod sofaen, tæt ved puden, som skjuler skjorten.*) Øh... nej, sæt dig hellere der.

Eva peger på en taburet eller puf, der ser temmelig ukomfortabel ud.

Emma (*sætter sig*) – Okay...

Eva – Det er bare de her sofaer, du ved... Man falder så let i søvn i dem. Jeg er lidt træt, og... jeg vil virkelig kunne koncentrere mig om det, du siger. (*Hun tager en tilsvarende stol og sætter sig.*) Nå, hvad var det, du så gerne ville tale med mig om?

Emma – Altså... Du kommer ikke til at tro det... Jeg har lige opdaget, at Patrick er mig utro.

Eva – Nej? Og det vidste du ikke?

Emma – Nej... Hvorfor? Vidste du det?

Eva – Overhovedet ikke! Jeg mente bare... Ved du med hvem?

Emma – Ikke helt.

Eva – Det er godt, det er godt...

Emma – Hvad mener du med godt?

Eva – Jeg mener bare... Ville det ikke være endnu værre, hvis du vidste, hvem det var?

Emma – Det ved jeg ikke...

Eva – Og hvad betyder det egentlig? Det vigtige er, at han er dig utro, ikke?

Emma – Jo... Du har vel ret. Det værste ville være, hvis det var med en, jeg kender.

Eva – Netop...

Emma – Kan du forestille dig det? At opdage, at ens mand er utro med ens bedste veninde?

Eva – Hvad er det, du siger...?

Emma – Bare rolig. Jeg kunne aldrig finde på at gøre sådan noget mod dig.

Eva – Tak.

Emma – Men nu er det slut. Jeg vil skilles.

Eva – Rolig nu... Er det ikke lidt hurtigt at træffe sådan en beslutning? Det kan jo have været et uheld...

Emma – Et uheld? Hvordan det? Tror du, man bare kommer til at køre ind i nogen? Fordi man ikke ser sig for? Og bagefter udfylder man en skadesanmeldelse, og så betaler forsikringen?

Eva – Nej, selvfølgelig ikke, men...

Emma – Og så kommer fyren hjem om aftenen og siger til sin kone: For resten, jeg glemte at fortælle dig, at jeg havde et lille uheld. Jeg kørte ind i naboen. Men bare rolig, det var hendes skyld.

Eva – Kørte han ind i naboen?

Emma – Nej, det er jo bare et eksempel! Er du sikker på, du har det godt? Jeg synes næsten, den her historie ryster dig mere end mig.

Eva – Jeg er bekymret for dig. I var sådan et par... Når man sagde Patrick og Emma, så var det ligesom...

Emma – At sige Allan og Eva.

Eva – Så tanken om, at I skal gå fra hinanden...

Emma – Sådan kan det gå. Intet varer evigt.

Eva – Det gik jo heller ikke ligefrem strålende for Adam og Eva.

Emma – Under alle omstændigheder sover jeg aldrig under samme tag som det svin igen.

Eva – Det forstår jeg selvfølgelig godt...

Emma – Og jeg kan regne med dig til skilsmissen, ikke?

Eva – Tror du? Jeg ved ikke rigtig... Jeg kender jer begge to. Det kan blive lidt akavet.

Emma – Laver du sjov? Du er min veninde! Patrick er mest Allans ven. Vi to kendte hinanden længe før vi mødte dem, ikke?

Eva – Jo...

Emma – Mænd er nogle svin, siger jeg dig... Ikke Allan, selvfølgelig.

Eva – Selvfølgelig ikke.

Emma – Selvom de to, mellem os sagt, nu passer meget godt sammen...

Eva – Nu overdriver du. Jeg kan forsikre dig om, at Allan...

Emma – Bare vent. Den skilsmisse kommer Patrick til at mærke. Du er en dræber i retten, er du ikke?

Eva – Undskyld?

Emma – Som advokat! Du er en rigtig dræber. Det er i hvert fald dit ry.

Eva – Er det det?

Emma – Det var Charlotte, der sagde det. Du tog dig af hendes skilsmisse.

Eva – Nå ja?

Emma – Jo! Hun var gift med en tandlæge. En stor klinik i Hellerup. Det viste sig, at hans kvindelige patienter ikke kun åbnede munden for at få ordnet tænder, når de lå i stolen... Kort sagt, du efterlod ham nærmest uden en trevl på kroppen.

Eva – Nu skal man heller ikke overdrive... Det er jo ikke ligefrem en advokats opgave. En skilsmisse er først og fremmest et fælles livsprojekt, der er brudt sammen. Vores opgave er at gøre bruddet så lidt smertefuldt som muligt...

Emma – Vær nu ikke så beskeden. Jeg ved godt, du er en dræber. Og jeg siger dig: Patrick skal bløde for det her.

Allan kommer tilbage med et blodpletet forklæde på.

Allan – Hej.

Emma – Jeg troede, du var i gang med at skrive din næste store succes...

Allan – Jeg laver lidt mad samtidig...

Emma – Nå da...

Allan – At skrive og at lave mad har faktisk meget til fælles... Man begynder med gode ingredienser. En god opskrift. Lidt salt. Lidt krydderi. Og så lader man det simre...

Emma – Jaså... Jeg vidste ikke, du også var mesterkok. Hvad er din specialitet?

Allan – Vildsvinepaté.

Eva – Hans berømte hemmelige opskrift. Når han laver den, må ingen komme ud i køkkenet...

Allan – Og dig? Går det?

Eva – Patrick har forladt os... Jeg mener, Emma... Hun har besluttet at forlade Patrick.

Allan – Nej?

Emma – Jeg har lige fundet ud af, at det svin er mig utro. Vidste du noget om det?

Allan – Mig? Overhovedet ikke! Hvorfor skulle jeg vide noget?

Emma – Jeg kender godt den mandlige solidaritet. Når en kammerat har brug for et alibi. Eller et gæsteværelse...

Allan – Du er helt galt på den, Emma... Vi er jo venner. Hvordan kan du tro, at...

Emma – Undskyld, det er nerverne... Jeg begynder at sige hvad som helst.

Eva – Bliv her lidt, til du er faldet til ro. Så tager du hjem og sover, og i morgen kan vi tale om det igen med friske øjne. Okay?

Emma – Hjem? Det har jeg jo sagt, at jeg ikke vil! Når I nu begge er her, ville jeg faktisk bede jer om en tjeneste...

Allan – Ja...?

Emma – Har I noget imod, at jeg sover her i nat?

Eva – Altså...

Emma – I morgen finder jeg en løsning... Eller også flytter jeg hjem til min mor. Men i aften... (*Hun begynder at hulke.*) Jeg har brug for at have nogen omkring mig... Og I er mine eneste venner...

Eva går hen til hende for at trøste hende.

Eva – Selvfølgelig...

Emma – Jeg vidste, jeg kunne regne med jer... Jeg kan ikke overskue at tale med min mor om det endnu. Hun har altid hadet Patrick. Hun sagde altid, at han var en skørtejæger. Og hun havde jo ret. Men lige nu orker jeg ikke hendes moralske prædikener. Hos jer er det anderledes...

Eva – Selvfølgelig er vi her. Ikke, Allan?

Emma – I er rigtige venner. Det betyder meget for mig...

Emma falder Eva om halsen.

Eva – Bare rolig, det skal nok gå... Håber jeg...

Allan – Jeg lader jer være lidt alene. Jeg skal have gjort patéen færdig...

Eva ser rædselsslagen efter ham.

Emma – Hvis jeg havde ham stående foran mig lige nu, ved jeg ikke, hvad jeg kunne finde på. Jeg får også lyst til at hakke det svin til fars.

Eva – Lad nu være med at sige sådan...

Emma (*tørre tårerne væk*) – Undskyld, at jeg trækker dig igennem alt det her.

Eva – Går det lidt bedre?

Emma – Lidt... Men nu vil jeg faktisk gerne have noget at drikke.

Eva – Øh... ja... Hvad vil du have?

Emma – Et glas postevand er fint. Bliv du bare siddende, jeg henter det selv i køkkenet.

Eva – Nej!

Emma (*overrasket*) – Nå ja, selvfølgelig... Vildsvinepatéen.

Eva – Du har brug for noget stærkere, tro mig.

Emma – Jeg ved ikke rigtig...

Eva – Jeg tager en sammen med dig. Jeg har også brug for noget opkvikkende.

Emma – Har du?

Eva tager en flaske og to glas frem fra et skab og fylder dem. Hun løfter sit glas.

Eva – Kom, vi lader os ikke slå ud, vel? (*Hun bliver pludselig usikker.*) Vi skal nok komme igennem det...

Eva bryder ud i gråd, og denne gang er det Emma, der går hen for at trøste hende.

Emma – Jeg vidste, du var min veninde, men jeg havde ærlig talt ikke forestillet mig, at det ville påvirke dig så meget...

Eva tager sig sammen.

Eva – Kom, skål. Det får ikke Patrick tilbage, men det kan måske få os til at slappe lidt af.

Hun tømmer glasset i én mundfuld. Emma gør det samme.

Emma – Hold da op... Det kunne vække en død...

Eva – Hvis bare...

Emma – Hvad er det?

Eva – Kartoffelvodka.

Emma – Nå ja... Man kan godt mærke... Altså, man kan egentlig ikke smage ret meget, vel?

Eva – Nej.

Emma – Men det renser da luftvejene...

Eva – Ja...

Tavshed.

Emma – Hvordan kunne jeg være så dum...?

Eva – Hvad mener du?

Emma – Med Patrick! Jeg så ingenting komme...

Eva – Måske kommer han tilbage... Du skal se, det er bare et mareridt, og om lidt vågner vi alle sammen.

Emma – Det tror jeg desværre ikke... Du spurgte før, om jeg vidste, hvem det var...

Eva – Hvem?

Emma – Hende Patrick har været mig utro med!

Eva – Og?

Emma – Hvis der så bare var én...

Eva – Hvad mener du?

Emma – Jeg fandt ud af det ved et tilfælde. Jeg gættede adgangskoden til hans såkaldte arbejdscomputer og opdagede, at Patrick har en profil på en datingside...

Eva – En datingside...?

Emma – udenforpligtelser.dk... Han er ikke utro med én kvinde, Eva. Han er utro med hundredvis!

Eva – Hvad?

Emma – Han er jo sexbesat, siger jeg dig. Gamle, unge, tykke, tynde, blondiner, brunetter... Han er ikke kræsen. Han tager alt, hvad der bevæger sig.

Eva – Er det rigtigt...?

Emma – Jeg opdager helt nye sider af ham... Og hvis du så, hvad de sender ham...

Eva – Lægger de ligefrem billeder op af deres...?

Emma – Nej, jeg mener deres beskeder. Deres chats på datingsiderne.

Eva – Nå ja. Der må trods alt være en grænse.

Emma – Tro mig, Patrick er ret god til at flytte den grænse.

Eva – Så slemt?

Emma – Hvis du læste de samtaler... Jeg føler jo slet ikke, jeg kender ham. Med mig er det ellers mest det sædvanlige, du ved...

Eva – Ja, også med mig... Jeg mener, mig og Allan.

Emma – Pas på. Man tror, man kender dem, og så en dag...

Man hører lyden af en elektrisk kniv, en hækkeklipper eller en motorsav...

Eva – Han er ved at klippe hækken...

Emma – Mens han laver vildsvinepaté?

Lyden bliver kraftigere.

Eva – Jeg må hellere gå ud og se, hvad han laver... Du kan bare gøre dig det behageligt i gæsteværelset.

Emma – Fint. Du behøver ikke følge mig, jeg kender vejen... Og tak igen for det hele.

Emma går. Allan kommer tilbage.

Allan – Hvor blev hun af?

Eva – Jeg kvalte hende og lagde hende i badekarret indtil videre. Så er vi i det mindste af med det besværlige vidne.

Allan – Det gjorde du ikke?

Eva – Selvfølgelig ikke! Men hvad med dig? Vil du forklare mig, hvad der foregår? Hvad var det for en larm?

Allan – Jeg kunne ikke lade ham ligge midt på køkkengulvet.

Eva – Og?

Allan – Jeg lagde ham i fryseren. Indtil vi finder ud af, hvad vi skal gøre med liget.

Eva – Og i mellemtiden klippede du hækken? Inde i køkkenet?

Allan – Nej, men... Han kunne ikke være der i ét stykke...

Eva – Åh Gud... Det her er vanvittigt. Hvordan er vi endt her, Allan? Jeg ringer til politiet nu.

Hun tager sin mobil frem.

Allan – Vil du sende mig i fængsel?

Eva – Det er vel dér, forbrydere hører hjemme?

Allan – Jeg siger jo, det var et uheld.

Eva tøver og sænker telefonen.

Eva – Er du overhovedet sikker på, at han er død?

Allan – Mener du, om jeg er sikker på, at han var død, før jeg skar ham i tre stykker med hækkeklipperen? For nu tror jeg ikke, der er så meget at diskutere...

Eva – Jeg havde aldrig troet, jeg en dag skulle høre den slags fra den mand, jeg giftede mig med.

Allan – Du kender ordene... I medgang og modgang. Det skulle du have tænkt på før.

Eva – Før hvad?

Allan – Før du var mig utro med Patrick, for eksempel...

Eva – Du er blevet sindssyg, Allan. Du har brug for hjælp. Du siger selv, det var uagtsomt manddrab. Vi kan argumentere for, at du var midlertidigt utilregnelig.

Eva taster et nummer.

Allan – Lad være...

Eva – Det er den eneste løsning, tro mig.

Allan – De vil betragte dig som medskyldig.

Eva – Hvorfor det?

Allan – Hans kone er her. Og du har ikke sagt noget til hende.

Eva – Men hvorfor skulle jeg have hjulpet dig med det her?

Allan – Fordi han også var dig utro! Du ville hævne dig.

Eva – Hvad mener du med, at han var mig utro?

Allan – Jeg hørte jer før. Jeg kender godt hans profil på den datingside...

Eva – Så du vidste det?

Allan – Når det gælder om at kneppe, kan mænd være utroligt pralende... Nogle gange skulle man næsten tro, de er deres koner utro bare for bagefter at kunne prale over for vennerne af, hvor mange de har nedlagt. Jægerinstinkt, du ved...

Eva – Og du sagde ingenting til mig?

Allan – Hvad godt skulle det gøre? Ud over at sætte dig i en umulig situation over for Emma...

Eva – Nå, så det var for at beskytte mig. Men uanset hvad havde jeg ingen grund til at slå Patrick ihjel.

Allan – Synes du ikke?

Eva – Hvorfor skulle jeg gøre det?

Allan – Jalousi. Ligesom Emma...

Eva – Du er jo vanvittig...

Allan – Du troede, du var den eneste. Du kunne ikke holde ud at opdage, at du bare var endnu en på hans liste. Og da jeg sagde, jeg ville slå ham ihjel, hjalp du mig. Så du også kunne få hævn.

Eva – Du er virkelig skør, Allan!

Allan – Så er vi skøre begge to. Lige børn leger bedst. Jeg kan allerede se avisoverskrifterne: »Det dæmoniske par parterer liget af deres bedste ven og gemmer det i køkkenets fryser. Derefter spiser de fredeligt middag med enken i værelset ved siden af...«

Eva – Ville du virkelig fortælle politiet sådan en historie? Bare for at trække mig med ned? Det er monstrøst!

Allan – Det er jo ikke mig, der behøver fortælle dem det! Det er det, dommeren vil tænke. Selv hvis jeg siger, at jeg alene er skyldig, vil han være sikker på, at jeg prøver at beskytte dig.

Eva ser pludselig usikker ud.

Eva – Tror du?

Allan – Under alle omstændigheder er din karriere som advokat slut. Hvem vil betro sin skilsmisse til en kvinde, der skærer sine elskere i stykker med en hækkeklipper?

Eva – Du har desværre ret...

Allan – Og kan du se dig selv stå foran en dommer og forklare, at du var mig utro ved et uheld?

Eva – Men det er jo sandt, siger jeg!

Allan – Ufrivillig utroskab? Fortæl mig historien. Lad os se, om du kan overbevise mig.

Eva – Det var den weekend, du var i Aarhus til premieren på *Frit fald*. Jeg skulle selv til Aalborg til en retssag, som til sidst blev udsat.

Allan – Sig bare, at du ikke havde lyst til at overvære katastrofen...

Eva – Under alle omstændigheder var ingen af os hjemme. Huset skulle være tomt.

Allan – Patrick havde bedt om at låne nøglerne, så han kunne mødes med en af sine erobringer. Så det var dig?

Eva – Slet ikke! Jeg kom uventet hjem midt om natten. Jeg vidste ikke, at du havde lånt ham huset... og vores ægteseng, så han kunne gå i seng med en af sine elskerinder!

Allan – Det er den eneste dobbeltseng i huset... Og så?

Eva – Jeg gik direkte i seng, da jeg kom hjem.

Allan – Sammen med Patrick...

Eva – Jeg kunne godt se, at der lå nogen i sengen, men jeg troede, det var dig! Jeg tænkte, at du alligevel var kommet hjem samme nat lige efter premieren. Jeg vidste jo, at det ville blive en fiasko, så det undrede mig ikke...

Allan – Tak...

Eva – Jeg listede mig i seng for ikke at vække dig.

Allan – Men din sengekammerat vågnede alligevel.

Eva – Patricks tøs var sikkert gået midt om natten. Og åbenbart havde han lyst til en omgang mere.

Allan – Så du blev sendt på banen som reserve. Ind efter pausen, så at sige...

Eva – Han må have troet, jeg var hende. Først næste morgen opdagede jeg, at det ikke var dig, der lå i sengen. Selvom jeg må indrømme, at jeg undrede mig lidt.

Allan – Hvorfor? Var det bedre end sædvanligt?

Eva – Det sagde jeg ikke... Lad os bare sige, det var anderledes... Og jeg forstod ikke, hvorfor du hele tiden insisterede på at kalde mig Alexandra⁶⁹.

Allan – Han gav den hele armen, hva'?

Eva – Lad os sige... Jeg var ikke længere vant til så meget... fantasi.

Allan – Og nu gør du grin med mig oveni...

Emma kommer tilbage.

Emma – Undskyld... Kan jeg låne en tandbørste? Jeg styrtede bare ud hjemmefra. Jeg havde ikke regnet med...

Allan – Sørg i det mindste for ikke at tage fejl af seng i nat... Man ved aldrig...

Emma – Øh... ja...

Allan – Jeg lader jer være alene... I har sikkert masser at tale om. Erfaringer at udveksle...

Han går.

Emma – Hvad mente han med det?

Eva – Det ved jeg ikke... Jo, faktisk...

Emma – Hvad?

Eva – Han beskylder mig for at have været ham utro.

Emma – Og... passer det?

Eva – Det var utroskab... ved et uheld.

Emma – Ufrivillig utroskab...? Er det en joke?

Eva – Nej.

Emma – Nå...

Eva – Jeg kom hjem en aften. Der lå en mand i min seng. Først næste morgen opdagede jeg, at det ikke var min mand...

Emma – Du laver sjov?

Eva – Overhovedet ikke.

Emma – Hvem regner du med vil tro på det, Eva? Ikke din mand, håber jeg...

Eva – Du har ret... Det lyder fuldstændig usandsynligt.

Emma – Det er ellers synd. Tænk lige på det: nydelsen uden skyldfølelsen.

Eva – Og uden straf...

Emma – Men var det i det mindste det værd?

Eva – Altså... jeg må indrømme, at ja. Det var det virkelig.

Emma – Hvis man er utro uden at vide det, er man vel ikke rigtig utro, vel? (*De bryder begge ud i nervøs latter, men Emma stopper brat.*) Men hvis Patrick prøvede at bilde mig sådan en tåbelig historie ind, så måtte han virkelig tro, jeg var idiot...

Eva – Selvfølgelig, men... synes du ikke også, at man i et parforhold skal kunne tilgive hinanden?

Emma – Tilgive? Jeg kunne slå ham ihjel, siger jeg dig.

Eva – Det er vel bare noget, du siger.

Emma – Har du aldrig haft lyst til at slå nogen ihjel?

Eva – Tja...

Emma – Hvis Allan for eksempel var dig utro, kunne du så slå ham ihjel?

Eva – Hvorfor? Ved du noget, jeg ikke ved?

Emma – Nej, nej, slet ikke...

Eva – Og... hvad med dig? Har du aldrig været Patrick utro?

Emma – Nej... Altså... Det kommer an på, hvad man kalder utroskab.

Eva – Nå?

Emma – Jeg mener, rent teknisk...

Eva – Jeg forstår... Tæller det som utroskab at give et blowjob? Den slags...

Allan kommer tilbage.

Allan – Så... Nu kan vi få det på bordet.

Eva – Få hvad på bordet? Sandheden? Har du tænkt dig at tilstå det hele?

Allan – Jeg talte bare om middagen...

Emma – Nå ja, selvfølgelig... Vildsvinepatéen...

Eva – Jeg går lige ud og frisker mig lidt op...

Eva går. Akavet tavshed.

Emma – Du har ikke fortalt hende det?

Allan – Hvad?

Emma – Om vores lille svipser nytårsaften sidste år.

Allan – Selvfølgelig ikke! Hvorfor spørger du?

Emma – Jeg ved ikke... Hun virker mærkelig...

Allan – Det har ikke noget med det at gøre, det lover jeg.

Emma – Det er bare, fordi vi aldrig har talt om det siden... Jeg var lidt fuld. Det var du også... Men det betød ingenting, vel? Det var bare... et lille uheld.

Allan – Åh nej... Begynd nu ikke også med alle de uheld...

Emma – Undskyld, jeg skulle ikke have bragt det op igen...

Allan – Jeg har allerede glemt det.

Eva kommer tilbage og ser lidt rystet ud.

Eva – Nå, skal vi spise det vildsvin eller hvad?

Det ringer på døren.

Allan – Hvem kan det nu være...?

Eva – Politiet?

Emma ser uroligt på dem, forvirret over deres mærkelige opførsel.

Allan – Jeg går ud og ser... Hvis jeg ikke er tilbage om fem minutter, så ring til min advokat...

Eva sender Emma et indforstået blik for at berolige hende.

Eva – Det er bare en lille leg, vi har.

Emma – Okay...

Eva – Kan du lide vildsvin?

Emma – Ja, altså...

Allan kommer tilbage med en pose.

Allan – Det var sushien.

Eva – Nå ja, det havde jeg helt glemt.

Emma – Har I også bestilt sushi?

Et akavet øjeblik.

Mørke.

Akt 2

Emma – Tillykke med patéen, Allan. Den var virkelig lækker.

Allan – Tak... Undskyld det hagl, du næsten knækkede en tand på. Man kan være nok så omhyggelig, der bliver altid et par stykker tilbage.

Emma – Det er ikke nemt at fjerne alle spor efter sin forbrydelse, vel? Men jeg anede ikke, at du gik på jagt...

Eva – Nej, mærkeligt nok vidste jeg det heller ikke...

Allan – I vore dage er det ikke ligefrem noget, man går og praler af.

Emma – Så det var virkelig dig, der slog det stakkels vildsvin ihjel?

Allan – Jeg er jo kun lige begyndt... Det har ikke altid den store effekt, når jeg fyrer den af.

Emma – Nej, det kan jeg godt bekræfte...

Allan – Jeg mener geværet. På jagt...

Emma – Et vildsvin er ellers et ret stort dyr. Man behøver vel ikke ligefrem være skarpskytte for at ramme det?

Allan – Faktisk var det mere... et uheld.

Emma – Et uheld? Nå da...

Allan – Jeg var på vej tomhændet hjem fra en jagttur i Skåne... Sammen med Patrick, faktisk. Og på vej hjem løb det her vildsvin lige ud foran bilen.

Emma – Et deprimeret vildsvin, måske. Det ville gøre en ende på sit svineliv...

Allan – Ja, sikkert...

Emma – Du får da virkelig luft for dine lyster...

Allan – Hvad mener du?

Emma – Jeg mener bare, du får masser af frisk luft... Jagt, golf...

Eva – Spiller du også golf?

Allan – Ja, jeg er begyndt lidt igen...

Emma – Og spiller du virkelig golf med Patrick, eller er du bare hans alibi, når han tager på eventyr med sine elskerinder?

Allan – Nej, nej, vi spiller faktisk golf sammen. Patrick er lidt af en spiller... Jeg mener, han spiller virkelig godt.

Emma – Ja... Han fortæller i hvert fald om et fantastisk 18-hullers anlæg på et golfresort i Skåne. Der er vist også et hotel på stedet.

Eva – Det lyder jo fristende... Du må tage mig med en dag, Allan. Jeg kunne godt tænke mig at prøve golf.

Emma – Og du må give mig opskriften på den vildsvinepaté. Nå nej, undskyld... Det er jo også en hemmelighed.

Akavet tavshed.

Eva – Lidt mere salat?

Emma – Ellers tak... Jeg kan virkelig ikke få mere ned.

Allan – Hvis du har lyst til at lægge dig lidt, så gør endelig det.

Emma – Med alt det, der sker, tror jeg ikke, jeg kan sove foreløbig... Men det er rart at vide, at man i sådan en situation kan regne med sine venner.

Eva – Du skal føle dig hjemme her, Emma...

Allan – En lille dessert?

Eva – Vi har nogle ispinde i fryseren...

Emma – Ellers tak... Jeg går lige ud og vasker hænder, hvis det er okay.

Hun rejser sig.

Allan – Brug hellere badeværelset. Køkkenet roder lidt...

Hun går. Allan tager mere paté.

Eva – Du ser ud til at tage det ret roligt... Det har i hvert fald ikke ødelagt appetitten.

Allan – Hvad skulle det hjælpe, hvis jeg sultede mig selv ihjel?

Eva – Hvorfor i alverden sagde du til hende, at du var jæger?

Allan – Det ved jeg ikke... Det faldt mig bare ind. Jeg var nødt til at finde på noget, så hun ikke begyndte at snuse rundt ude i køkkenet.

Eva – Og patéen? Hvad er det egentlig? Eller er det bedre, jeg ikke spørger...

Allan – Nej, nej... Det er faktisk sandt. Det er vildsvinepaté...

Eva – Vi skal også tale om det med golfen, for den historie er heller ikke helt klar for mig...

Allan – Jeg har ikke noget at skjule...

Eva – Bortset fra et lig... Jeg spørger én sidste gang: Det er ikke en joke, vel? For så er den virkelig usmagelig. Jeg minder dig om, at enken sidder inde ved siden af...

Allan – Gå ud og kig i fryseren, hvis du vil. Men jeg advarer dig, det er ikke noget kønt syn.

Eva – Jeg vil ikke se noget. Og jeg vil ikke vide noget.

Allan – Det bliver svært at påstå, at du ikke vidste det... Vi taler ikke om et par frosne spædbørn gemt mellem to pakker hakkekød. Vi taler om en mand på en meter og femoghalvfems, fordelt på tre stykker på femogtres centimeter hver...

Eva – Du er et monster... Ved du, hvad man får for at skjule et lig? Vil du have, at jeg skal tilbringe de bedste år af mit liv i fængsel?

Allan – Vi sidder i samme båd, Eva. Du er nødt til at hjælpe mig!

Emma kommer tilbage.

Emma – Jeg ringer til ham.

Eva – Jeg er ikke sikker på, det er nogen god idé.

Emma – Han bliver jo nødt til at vide, at jeg forlader ham!

Eva – Vil du ikke lige tænke dig om en gang til?

Emma – Jeg har tænkt nok. Jeg tilgiver ham aldrig det, han har gjort.

Allan – Men kan det ikke vente til i morgen med at tale med ham?

Emma – Hvis jeg ikke kommer hjem i aften, vil han undre sig over, hvor jeg er. Han ringer måske til politiet.

Eva – Ja, så er det nok bedst, at du giver ham besked.

Allan – I den tilstand han er i, tror jeg næppe, han ringer til politiet, men...

Emma – I den tilstand han er i?

Allan – Jeg mener... Han har måske allerede en mistanke om, at du ved noget, og han føler sig sikkert ikke særlig godt tilpas ved situationen.

Eva – Vil du ikke hellere tage hjem og sove på det? I morgen ser alting anderledes ud.

Emma – Jeg sover aldrig en nat mere under samme tag som det svin.

Eva – Tror du, du er i stand til at tale med ham lige nu?

Emma – Bare rolig. Jeg har ikke tænkt mig at diskutere salg af huset eller forældremyndigheden over hunden. Jeg siger bare, at han skal kontakte min advokat. Altså dig.

Allan – Så det er dig, der skal tage dig af skilsmissen?

Eva – Jeg ved det ikke... Jo... Emma har spurgt mig...

Allan – Godt... Hvis du absolut vil ringe til ham nu, skal vi så lade dig være alene?

Eva – Hvis du vil have lidt ro, kan du gå ind i...

Allan – Bare ikke køkkenet.

Emma – I forstyrrer mig ikke. Tværtimod.

Hun taster nummeret. En telefon begynder at ringe i rummet ved siden af.

Emma – Det er mærkeligt... Det lyder, som om den ringer inde ved siden af.

Allan – Det må være min.

Emma – Skal du ikke tage den?

Allan – Jo, jo... Jeg går nu...

Han går ud under Evas forundrede blik.

Emma – Han tager den ikke...

Eva – Nej... Det undrer mig ikke.

Emma – Hvorfor siger du det?

Eva – Hvis han kan se, det er dig, der ringer, og han ved hvorfor... så vil han måske helst ikke svare.

Emma – Det er ham... Patrick? Jeg ved det hele. Hvad mener du med »hvad«? Lad være med at spille uskyldig. Ja, din 18-hullers golf, netop. Hvad er det nu, du kalder dig på udenforpligtelser.dk? Nå ja, Patrick327. Der må være mindst 326 andre idioter på den side med det samme bøvede fornavn. Din skiderik! Er det alt, du har at sige? Patetisk. Det er slut, Patrick327. Næste gang du vil sige mig noget, kan du tale med min advokat. Du kender hende endda rigtig godt. Det er Eva. Ja, Eva! Allans kone, din bedste vens kone. Den havde du ikke set komme, hva'? Ha' en rigtig god aften, din idiot! (*Hun lægger mobilen væk.*) Hold op, hvor gør det godt at få det ud...

Eva er lamslået.

Eva – Hvem var det?

Emma – Hvad mener du med hvem? Ham. Hvem ellers?

Eva – Patrick? Hvad sagde han?

Emma – Ikke ret meget. Hvad skulle han sige? Men hans stemme lød mærkelig. Jeg tror, jeg tager en hovedpinepille. Jeg kan mærke en migræne komme... Må jeg tage lidt vand ude på badeværelset?

Eva – Selvfølgelig.

Emma – Det svin...

Emma går. Allan kommer tilbage.

Allan – Går det? Hvad skete der?

Eva – Du har virkelig taget røven på mig!

Allan – Hvad?

Eva – Emma. Hun har lige talt med Patrick i telefonen.

Allan – Det var mig.

Eva – Hvad?

Allan – Patricks mobil! Den lå i hans lomme, så selvfølgelig blev den dér... Det var mig, der tog den, så hun ikke skulle fatte mistanke.

Eva – Nej? Så det var derfor, hun sagde, han lød mærkeligt.

Allan – Jeg gjorde ligesom på film. Jeg talte gennem et lommetørklæde.

Eva – Du er jo syg i hovedet...

Allan – Nu har vi et alibi. Jeg kan ikke have slået ham ihjel her for en time siden, når hun lige har talt med ham i telefonen.

Eva – Medmindre politiet finder på at spore opkaldet. Og opdager, at det kom fra vores køkken.

Allan – Tror du virkelig, de ville gå så langt?

Eva – Vi taler trods alt om et drab.

Tavshed. Allan lader, som om han begynder at græde.

Allan – Hvis du vidste, hvor meget jeg fortryder... Hvis bare jeg kunne skrue tiden en time tilbage... Men det kan jeg jo ikke...

Eva – Slog du ham virkelig ihjel, bare fordi han ikke kunne lide dit stykke?

En pause.

Allan – Nej... Ikke kun derfor...

Eva – Hvorfor så?

En pause.

Allan – Han fortalte mig, at han havde været i seng med dig.

Eva – Okay... Hvorfor sagde du ikke det med det samme?

Allan – Jeg ville se, om du selv ville fortælle mig det...

Eva – Så du troede altså heller ikke på ham, da han sagde, at det bare var en misforståelse.

Allan – Patrick sagde ikke, at det var en misforståelse for ham. Det er netop problemet...

Eva – Det svin... Jeg slår ham ihjel!

Allan – Det har jeg allerede gjort... Jeg beder dig bare om at hjælpe mig med at få liget væk. Hvis du elsker mig... Elsker du mig?

Eva – Selvfølgelig elsker jeg dig. Hvordan kan du tvivle på det?

Allan – Jeg tror på dig.

Eva – Og mig? Tror du på mig, når jeg siger, at jeg gik i seng med ham ved en fejl?

Allan – Jeg prøver... Du må indrømme, det ikke er let.

Eva – Hvad kan jeg gøre for at bevise, hvor meget jeg elsker dig...?

Allan – Du har allerede gjort meget. Men du har ret, jeg har ingen chance for at slippe fra det. Og jeg vil ikke trække dig med i fængsel som medskyldig. Jeg ringer til politiet.

Eva – Nej, vent!

Allan – Hvad?

Eva – Jeg vil ikke have, at du skal sidde i fængsel i årevis.

Allan – Hvad gør vi så?

Eva – Jeg hjælper dig med at få Patricks lig til at forsvinde...

Allan – Og hvordan gør vi det?

Eva – Tro mig, som advokat har jeg haft mange klienter, der betroede mig deres små hemmeligheder. Jeg har lært et par ret enkle metoder til at få en mand på næsten to meter gennem afløbet i et badekar efter en god nat i kaustisk soda.

Allan – Okay...

Eva – Men først skal vi af med hende.

Allan – Af med hende?

Eva – Jeg mener bare have hende ud af huset!

Allan – Du skræmte mig lige...

Emma kommer tilbage.

Emma – I ser godt nok alvorlige ud. Er der noget galt?

Eva – Nej, nej, slet ikke.

Emma – Jeg prøvede at lægge mig lidt, men jeg kan ikke falde i søvn.

Allan – Skal vi tage en drink og slappe lidt af?

Emma – Jeg ved ikke... Med de piller, jeg har taget, er det vel bedst ikke at blande for meget?

Eva – Kom nu, en lille avec har aldrig gjort nogen fortræd.

Emma – Det er rigtigt, at det vildsvin ligger lidt tungt i maven... Det smager godt, men... det er ret kraftigt, ikke?

Eva skænker tre glas og lader diskret en pille glide ned i det ene.

Allan – Nå, så fandt du raketbrændstoffet frem igen...

Emma – Kartoffelvodkaen...

Eva – En lokal specialitet fra Nordjylland.

Emma – Fra Nordjylland?

Allan – Eva har en onkel deroppe. En præst. Om natten destillerer han det på et ulovligt hjemmebrænderi nede i kirkekælderen.

Emma er i sine egne tanker og hører kun halvt efter.

Emma – Jeg gad vide, hvor han kunne have mødt alle sine elskerinder.

Allan – Der er hoteller overalt, ved du.

Emma – Han var så nærig. Det tvivler jeg på. Jeg er sikker på, at han kun meldte sig ind på den datingside for at slippe for at betale prostituerede. For hvis du så billederne af hans erobringer, kan jeg love dig, at han ikke var kræsen med kvaliteten...

Eva – Tak...

Emma ser undrende på hende.

Allan – Hvorfor taler du egentlig om ham i datid?

Emma – Hvad?

Eva – Du sagde: »Han var så nærig.«

Emma – Fordi han er død for mig.

Eva – Lad nu være med at sige sådan...

Emma – Eller også var der en ven, der lånte ham sin lejlighed... Når det gælder den slags, er mænd desværre meget solidariske. Jeg mener selvfølgelig ikke dig, Allan...

Allan skænker mere op til hende.

Allan – Du gør bare dig selv ondt. Tag hellere en lille én til.

Emma – Jeg ved ikke, hvad der sker med mig... Før kunne jeg ikke lukke et øje, men nu er jeg pludselig helt færdig... Jeg tror, jeg går i seng...

Hun synker sammen på gulvet.

Allan – De piller gjorde vist alligevel deres virkning...

Eva – Det var nok snarere sovepillerne, jeg kom i hendes glas.

Allan – Det gjorde du ikke?

Eva – Nu har vi ro til at få liget væk.

Allan – Hendes?

Eva – Patricks! Hjælp mig, vi lægger hende ind i gæsteværelset. I morgen tidlig vågner hun og er officielt enke.

Allan – Så har vi ovenikøbet sparet hende for alt besværet med en skilsmisse.

Eva – Når man tænker over det, gør vi hende faktisk en tjeneste.

De trækker hende ud i kulissen ved fødderne og kommer straks tilbage.

Allan – Hvad gør vi så med Patrick?

Eva – Kaustisk soda tager nok lidt for lang tid.

Allan – Især hvis Emma får lyst til et bad i morgen tidlig...

Eva – Du har ret...

Allan – Vi fordeler Patrick i tre affaldssække. Og så tager vi en tur ud i skoven med ham...

Eva – Eller i zoologisk have. Jeg har set det i en film... Man smider ham ind til rovdyrene, og så er den ged barberet.

Allan – Hvordan vil du få tre affaldssække forbi indgangen i København Zoo uden at nogen stiller spørgsmål?

Eva – Vi kunne klatre over muren om natten?

Allan – Gribskov er nemmere. Jeg har en skovl i haveskuret.

Eva – Vil du have hjælp med... Patrick?

Allan – Jeg har allerede klaret det værste. Jeg tager resten. Det sviner alt for meget...

Eva – Som du vil...

Han går.

Eva – Jeg håber ikke, jeg er ved at gøre noget vanvittigt... Men nu er det for sent at bakke ud. Nå, en lille én til det andet ben...

Hun skænker sig endnu et glas og tømmer det i én mundfuld. Hendes mobil ringer.

Eva – Hallo... (*Forbløffet*) Patrick? Hvis det er en joke, er den virkelig usmagelig. Er det dig, Allan? Undskyld... Patrick, er det virkelig dig? Nej, nej, jeg er ikke overrasket, men... Jo, lidt alligevel. Nå, du har glemt din mobil her. Ja, han har fortalt om jeres... diskussion... Men hvorfor i alverden fortalte du ham det? Nå, nu er det sket... Det måtte vel komme frem en dag... Okay, jeg siger det til ham... Ja. Tak fordi du ringede. For resten, har du talt med Emma? Ja, jeg tror, hun har en mistanke om noget. Det kan man godt sige... Okay, hej Patrick... (*Hun lægger på.*) Det svin har virkelig taget røven på mig...

Allan kommer tilbage med affaldssække.

Eva (*som om intet var hændt*) – Nå, er du færdig?

Allan – Ja. Det tog lidt tid. På grund af frosten var stykkerne begyndt at fryse fast i bunden af fryseren... Jeg måtte bruge en issyl.

Eva – Stakkels Patrick... Det er mærkeligt at se ham sådan, på vej til den store genanvendelse...

Allan – Jeg ved ikke, hvordan jeg skal takke dig. Det er en utrolig kærlighedserklæring.

Eva – Så du tilgiver mig den ufrivillige utroskab?

Allan – Selvfølgelig... Du har vist mig, hvor meget du elsker mig.

Eva – Og jeg tilgiver dig, at du lagde din bedste ven i min seng uden at fortælle mig det, okay?

Allan – Jeg mangler stadig to sække.

Eva – Jeg hjælper dig...

Allan – Er du sikker?

Eva – Som du selv sagde før... I medgang og modgang...

De går. Emma kommer ind, stadig omtåget.

Emma – Er I her? Hvor fanden har jeg gjort af min telefon?

Hun ser nysgerrigt på affaldssækkene. Mens hun leder efter mobilen, finder hun den blodplettede skjorte med manchetknapperne under sofapuden... Hendes omtågethed forsvinder gradvist. Hun åbner en sæk og lukker den straks igen, rædselsslagen... De to andre kommer ind med de sidste to sække.

Allan – Emma! Hvad laver du her?

Eva – Sov du ikke?

Emma – Jo... Altså, nej... Jeg havde bare glemt min mobil...

Allan – Vi var lige ved at gå ud med skraldet...

Emma – Jeg går i seng igen. I skal ikke tænke på mig...

Hun går, tydeligt skræmt.

Allan – Tror du, hun har fattet noget?

Eva – Måske skulle vi også gøre det af med hende?

Allan – Så du ville virkelig være parat til at slå ihjel for min skyld? Det er næsten skræmmende...

Eva (*begejstret*) – Kender du Piafs *Hymne à l'amour*? (*Synger*) Jeg ville svigte mit land, fornægte mine venner, hvis du bad mig om det.

Allan (*urolig*) – Hør... Jeg er nødt til at tilstå noget.

Eva – Sig ikke, at du har slået en til ihjel!

Allan – Nej, netop ikke... Altså jo, men...

Eva – Stakkels Patrick... Han var trods alt en ven. Jeg vil gerne sige et sidste farvel. Hvilken sæk lagde du hovedet i?

Allan – Hvis jeg var dig, ville jeg lade være...

Eva – Jeg tror, vi to skal have en lille snak, gør du ikke?

Allan – Okay. Det er ikke Patrick, der ligger i de sække.

Eva – Hvad mener du med, at det ikke er Patrick? Har du slået en anden ihjel?

Allan – Nej, jeg mener, jeg har ikke slået nogen ihjel... Hvordan kunne du overhovedet tro på det?

Eva – Jeg ved ærlig talt ikke længere, hvad jeg skal tro... *(Hun åbner en sæk, og smilet fryser på hendes ansigt.)* Nej... Hvor er det modbydeligt... Så du har virkelig slået nogen ihjel?

Allan – Selvfølgelig ikke! Altså jo, men...

Eva – Hvad er det her?

Allan – Vildsvinet...

Eva – Vildsvinet? Men Allan, du går jo ikke på jagt... Eller er det endnu en ting, du har skjult for mig?

Allan – Jeg går ikke på jagt, bare rolig. Men historien om vildsvinet var sand.

Eva – Nej, virkelig...? Den historie vil jeg gerne høre.

Allan – Jeg var sammen med Patrick. Vi havde spillet golf ovre i Skåne.

Eva – Nu er det golf... Sig ikke, at du mellem syttende og attende hul slog et vildsvin ihjel med en golfbold?

Allan – Vi var på vej hjem i bilen. På den svenske side, på vej mod Øresundsbroen, ramte vi et vildsvin. Vi var faktisk tæt på selv at blive slået ihjel. For et vildsvin på to hundrede kilo med halvfems kilometer i timen, det kan jeg love dig, gør skade, selv på en stor firehjulstrækker.

Eva – Har du også smadret vores bil...?

Allan – Det er vel ikke det værste? Vi røg altså af vejen... Patrick blev lidt omtåget.

Eva – Og så?

Allan – Vildsvinet var stadig i live, så jeg besluttede at køre det til dyrlægen.

Eva – Patrick?

Allan – Vildsvinet! Vi lagde det i bagagerummet. Men da vi kom frem til dyrlægen, var det dødt af sine kvæstelser.

Eva – Hvem?

Allan – Vildsvinet!

Eva – Nå ja...

Allan – Det lå jo allerede i bagagerummet... Vi vidste ikke, hvad vi skulle gøre med det. Det var Patrick, der fik idéen om at lave paté af det.

Eva – Nå ja... Det var da en... god idé. Men hvorfor fandt du så på hele den historie?

Allan – Mens vi stod og skar dyret op... indrømmede Patrick, at han havde været i seng med dig.

Eva – Det må have været inspirerende at stå og partere et vildsvin... Og hvad sagde han så? For Patrick vidste jo trods alt godt, at det var hans bedste vens seng, han lå i.

Allan – Ja. Det var derfor, han havde dårlig samvittighed. Han ville lette sit hjerte.

Eva – Dårlig samvittighed? Patrick?

Allan – Du har ret. Jeg tror mest, han ville ydmyge mig... Samtidig gemte han sig bag, at det var ufrivillig utroskab... som du kalder det.

Eva – Og så?

Allan – Til sidst indrømmede han, at han udmærket vidste, hvad han gjorde... og at du sikkert også gjorde.

Eva – Det svin... Jeg sværger, at jeg...

Allan – Jeg tror dig. Han ville bare såre mig. Som jeg sagde, har han altid været jaloux på mig. I virkeligheden har han altid hadet mig. Nå, men vi kom op at slås, og...

Eva – Så det er derfor, der er blod på skjorten...

Allan – Nej, det er vildsvinets blod fra dengang, vi lagde det i bagagerummet...

Eva – Nå...

Allan – Bagefter blev vi gode venner igen. Jeg lånte ham en anden skjorte, og så gik han.

Eva – Og så?

Allan – Da du kom hjem, var det dig, jeg var vred på. Fordi du ikke havde fortalt mig, at du havde været i seng med ham. Jeg følte mig forrådt. Bedraget.

Eva – Undskyld. Men jeg sværger, jeg vidste ikke, at han...

Allan – Og så fik jeg idéen. Den kom bare til mig. Det med at skære det stakkels dyr op havde sat mig i en underlig tilstand. Jeg havde fundet opskriften i *Hendes Verden*...

Eva – I *Hendes Verden*?

Allan – Jeg ville straffe dig. Så jeg sagde, at jeg havde slået ham ihjel. Bare for at se, hvordan du ville reagere. Og så tog det ene det andet...

Man hører en politisirene. Eva får øje på skjorten, der stikker ud af en sæk.

Eva – Det må være Emma... Hun så sækkene og skjorten. Hun må have ringet til politiet...

Der bliver banket voldsomt på døren. Emma kommer ind med en stor kniv i hånden.

Emma – Hold jer væk fra mig, I sindssyge!

Eva – Tag det roligt, vi forklarer det hele. Det var bare en idiotisk spøg...

Allan – Det er ikke Patrick, der ligger i de affaldssække, det lover jeg.

Emma – Ikke en bevægelse, ellers skyder jeg!

Allan – Det er en kniv...

Eva – Jeg åbner en af dem. Så kan du selv se.

Hun viser Emma indholdet af en sæk.

Emma – Hvad i alverden er det for noget?

Allan – Det er et vildsvin! Se! Det er fuldt af hår.

Emma – Patrick havde også masser af hår!

Eva – Ikke så meget...

Emma – Hvordan ved du det?

Stemme udenfor – Politiet!

Allan – Det var dig, der ringede. Så er det nok bedst, at du forklarer dem det.

Eva – Det bliver ikke nemt...

Emma – Okay...

Emma går.

Allan – Undskyld. Det var dumt af mig. Men jeg følte mig forrådt...

Eva – Det er min skyld... Jeg skulle have fortalt dig det med det samme. Men jeg var bange for, at du ikke ville tro mig.

Allan – Vi har begge to været idioter.

Eva – Det viser bare, at det aldrig hjælper at feje noget ind under gulvtæppet... Før eller siden kommer det tilbage og rammer én i hovedet.

Allan – Ja. Derfor må du også hellere fortælle hende det.

Eva – Hvad?

Allan – Emma! Om Patrick.

Eva – Han er jo hende utro med alt, hvad der kan bevæge sig.

Allan – Ja, men du er hendes bedste veninde...

Emma kommer tilbage.

Emma – Det er ordnet, de er gået igen. Undskyld, jeg ved ikke, hvad der gik af mig.

Eva – Vi er alle sammen lidt ude af den i aften... Det må være fuldmåne.

Emma – Jeg vidste ikke, det var fuldmåne.

Eva – Hvis det ikke er fuldmåne, så føles det i hvert fald sådan.

Allan – Jeg lader jer være alene. Jeg tror, I har noget at tale om...

Allan går.

Emma – Hvad mente han med det?

En pause.

Eva – Jeg har også været i seng med Patrick.

Emma – Hvad?

Eva – Jeg sværger, det var... fuldstændig ufrivilligt.

Emma – Så den historie, du fortalte før... Det var dig og Patrick?

Eva – Jeg har længe villet fortælle dig det, men jeg vidste ikke hvordan.

Emma – Men hvordan kunne det ske?

Eva – Den idiot Allan lånte ham vores ægteseng til hans hemmelige stævnemøder...

Emma – Okay, jeg tror på dig... Og jeg vil ikke høre flere detaljer. Du er min bedste veninde, ikke?

Eva – Tak, Emma.

Emma – Vi kan alle sammen begå fejl, hvis vi har fået lidt for meget at drikke.

Eva – Jeg var helt ædru.

Emma – Det er ikke pointen. Den egentlige skyldige i alt det her er Patrick. Det er bedst, jeg ikke har ham foran mig lige nu, for jeg kunne finde på at slå ham ihjel!

Eva – Man slår ikke bare nogen ihjel, bare rolig... Men hvis du får brug for en advokat, er jeg her. Til skilsmissen, mener jeg...

Emma – Tak... Jeg tror, jeg lader jer være alene. I har sikkert også noget at tale om... Jeg sover hos min mor. Jeg siger bare, at jeg har glemt mine nøgler.

Eva – God idé... I morgen ser du mere klart... Det gør vi alle sammen.

Emma går. Allan kommer tilbage. De sætter sig i sofaen og sidder tavse et øjeblik.

Allan – Var det virkelig ufrivilligt?

Eva – Lad os sige, at det var... ubevidst.

Allan – Okay. Så lader jeg, som om jeg tror på det.

De omfavner hinanden.

Eva – Men det er rigtigt, at det har vækket min libido igen...

Allan – Ja, det har jeg lagt mærke til. Jeg spekulerede på hvorfor.

Eva – Det burde vi gøre noget oftere.

Allan – Mener du... blind dates i vores egen ægteseng?

Eva – Har du flere venner, du låner vores hjem ud til, så de kan kneppe deres elskerinder?

Allan – Jeg tænkte snarere på det omvendte. Du må da også have veninder, der er deres mænd utro og mangler et sted til deres hemmelige møder... Du er jo allerede et skridt foran. Nu er det min tur.

Eva – Beklaget, jeg har kun trofaste veninder...

Allan – Det har jeg svært ved at tro på... Vi taler om det senere. Men jeg må indrømme, at idéen også tænder mig...

Musik. De kysser.

Mørke.

Epilog

Tre kufferter står i et hjørne af stuen. Allan kommer ind udefra og tager sin frakke af.

Allan – Skat! Er du hjemme?

Eva kommer ind.

Eva – Nå, hvordan gik det?

Allan – De elsker stykket. De har besluttet at sætte det op i den kommende sæson.

Eva – Nej? Hvor er det fantastisk!

Allan – Og de synes, titlen er genial.

Eva – *Et lille mord uden konsekvenser...* Det lyder trods alt bedre end *Frit fald...*

Allan – Man kan vel sige, at det bygger på virkelige hændelser...

Eva – Næsten...

De kysser.

Allan – Så endte det hele godt alligevel.

Eva – Jeg har altid troet på dig... Selv når du fortalte de vildeste røverhistorier.

Allan – Alt det her har i det mindste bragt os tættere på hinanden. Jeg lover aldrig at lyve for dig igen.

Eva – Og jeg lover aldrig at skjule noget for dig igen.

Allans blik falder på kufferterne.

Allan (*urolig*) – Hvad er det for nogle kufferter? Forlader du mig allerede? Efter alt det, du lige har sagt...

Eva – Det er Emmas bagage. Hun spurgte, om hun måtte sove her i nat. Jeg tror ikke, samtalen med Patrick gik særlig godt... Hun ved ikke, hvor hun skal tage hen.

Allan – Hvor er hun besværlig... Vi slipper aldrig af med hende...

Eva – Det skylder vi hende trods alt...

Allan – Okay... Men kun én nat.

Det ringer på.

Eva – Det må være hende...

Allan – Fint, jeg henter champagnen.

Eva – For at fejre Emmas skilsmisse?

Allan – For at fejre, at mit stykke bliver sat op! Nå, så må vi drikke den sammen med hende.

Allan går. Eva går ud for at åbne og kommer tilbage med Emma.

Eva – Du ser ikke godt ud. I er kommet op at skændes, er I ikke?

Emma – Hør, Eva... Jeg tror, jeg har gjort noget dumt...

Eva – Nu gør du mig bange, Emma... Hvor dumt?

Emma – Jeg tror, jeg har slået Patrick ihjel.

Eva – Nej, den har jeg allerede hørt én gang. Ikke igen!

Emma – Vi havde en lille samtale. Det udviklede sig hurtigt. Og jeg sagde, at han skulle forlade huset med det samme.

Eva – Og så?

Emma – Så... gik han op for at hente sine kufferter. Det var bagefter, det stak lidt af.

Eva – Lidt?

Emma – Jeg var ved at skære en kylling ud... Jeg stod med en elektrisk kniv i hånden, og... jeg lod mig rive lidt med.

Eva – Men hvor er han? På hospitalet?

Emma – Desværre var det allerede for sent at ringe 112. Jeg ville bare skræmme ham. Han kom hen imod mig for at udfordre mig. Jeg reagerede instinktivt og... skar halspulsåren over.

Eva – Åh Gud... Mareridtet fortsætter. Men hvor er han?

Emma peger med blikket på kufferterne.

Emma – Altså... i kufferterne...

Eva – Nej...?

Emma – Jeg får brug for dine råd, Eva.

Eva – Mine råd som advokat? Gør dig ikke for store forhåbninger, Emma. Jeg har måske ry for at være en dræber... men det her får vi ikke til at ligne et uheld i hjemmet.

Emma – Jeg tænkte mere på at få ham ned gennem afløbet i badekarret efter et lille bad i kaustisk soda...

Eva – Det bliver jeg nødt til at tale med Allan om...

Allan kommer tilbage, strålende glad, med en flaske champagne løftet i vejret.

Allan – Champagne!

*De to andre stirrer målløse på ham. **Mørke.***

Om forfatteren

Jean-Pierre Martinez blev født i 1955 i Auvers-sur-Oise i Frankrig. Han begyndte sin karriere som trommeslager i forskellige rockbands, før han arbejdede med semiotik inden for reklamebranchen. Senere blev han manuskriptforfatter til tv og vendte derefter tilbage til scenekunsten som dramatiker.

Han har skrevet omkring hundrede manuskripter til tv og **123 teaterstykker**, heriblandt komedier, der er blevet opført i mange lande, såsom *Fredag den 13.* og *Strip Poker*.

Jean-Pierre Martinez er i dag en af de mest opførte nulevende franske dramatikere. Hans stykker er oversat til adskillige sprog og er blevet opført i **mere end 100 lande** af både professionelle teatre og amatørgrupper.

Teatergrupper, instruktører og skuespillere kan læse og downloade hans stykker gratis på:

<https://jeanpierremartinez.net>

Teksterne kan downloades gratis. **Enhver offentlig opførelse kræver dog forudgående tilladelse og betaling af de gældende opførelsesafgifter**, som udgør en rimelig betaling for forfatterens arbejde.

Jean-Pierre Martinez er repræsenteret af det franske forfatterselskab **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

For at kontakte Jean-Pierre Martinez og anmode om tilladelse til at opføre et af hans værker:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Ophavsret

Denne tekst er beskyttet af ophavsretten.

Enhver reproduktion, offentliggørelse, bearbejdelse eller brug af hele eller dele af teksten uden forudgående tilladelse fra forfatteren er forbudt, medmindre andet følger af gældende lovgivning.

Teksten til dette skuespil kan downloades gratis.

Opførelsesrettigheder, som udgør en rimelig betaling for forfatterens arbejde, er imidlertid en juridisk forpligtelse. Uanset om der er tale om en amatør- eller professionel produktion, skal der indhentes tilladelse til at opføre stykket, og de tilhørende royalties skal betales.

For at kontakte Jean-Pierre Martinez og anmode om tilladelse til at opføre et af hans værker:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Avignon – oktober 2026

<https://jeanpierremartinez.net>

Skuespillet kan downloades gratis